

Аничка

О, колко хубавъ бѣше тогазъ живота.

Борисъ

Ходѣхме все наедно.

Аничка

А вечеръ приказвахме подъ прозорцитѣ на г-жа Антонина.

Борисъ

А тя казваше, че ще ни полѣе съ студена вода. Аничке, азъ често си мисля за туй. И въ Берлинъ, срѣдъ най-голѣмата работа, мислѣхъ си. За тебе съмъ си мислилъ, Аничке (взема ѝ ржката). Азъ те обичамъ... азъ обичамъ само тебе...

Аничка (става, съ мжка).

Остави ме! Не се докосвай до мене!

Борисъ

Но защо? Аничке, ти ме мразишъ?

Аничка

О, не, не... Напротивъ. Но не мога... Не искамъ...

Борисъ

Не разбирамъ. Азъ не мога да разбера защо... (прави движение съ ржка около яката си).